

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **AUTOTRANS PETROL s.r.o.,** se sídlem Jaroměřská 47, Velichovky, zastoupen Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem se sídlem Gočárova třída 504, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, čj. 20662/15/5100-41458-702154, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2016, čj. 31 Af 55/2015 – 333,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Zbyňka Čermáka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Královehradecký kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 20. 5. 2015 zajišťovací příkazy dle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), kterými uložil žalobci, aby okamžikem jejich vydání zajistil úhradu dosud nestanovené

daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 až prosinec 2013 složením jistoty na depozitní účet správce daně v celkové výši 89.281.414 Kč.

[2] Správce daně odůvodnil zajišťovací příkazy tím, že žalobce v rozhodném období nakoupil pohonné hmoty od tuzemských dodavatelů s místem nakládky mimo tuzemsko a přepravil je svými dopravními prostředky ze zemí v rámci EU do tuzemska, kde dané zboží použil při své ekonomické činnosti. Podle správce daně se jednalo o pořízení zboží z jiného členského státu EU ve smyslu § 16 odst. 5 písm. a) zákona o DPH a žalobci tak vznikla povinnost přiznat daň dnem přemístění zboží do tuzemska. Správce daně tak pojal obavu, že by žalobce v rozporu s § 25 odst. 2 zákona o DPH uvedenou daň nepřiznal, a proto stanovil výši daně, která mu bude s velkou pravděpodobností doměřena. Provedl analýzu majetku žalobce, na základě které zjistil, že jeho majetek zatím postačuje k zabezpečení běžného provozu, avšak je naprosto nedostačující k úhradě uvedené daně. Vydání zajišťovacích příkazů dle správce daně vyžadovaly také předpisy EU upravující poskytnutí veřejné podpory. Obchodování s pohonnými hmotami navíc představuje rizikovou komoditu ve vztahu k daňovým únikům.

[3] Žalobce podal proti zajišťovacím příkazům odvolání, která žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a napadené zajišťovací příkazy potvrdil. Závěry správce daně však částečně korigoval tak, že argumentace ohledně nepřípustné veřejné podpory nebyla v dané věci případná.

II. Shrnutí rozsudku krajského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové shledal důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud se zejména zabýval otázkou, zda byly naplněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů uvedené v § 167 odst. 1 daňového řádu, resp. zda finanční orgány splnění těchto podmínek dostatečně odůvodnily. Dospěl k závěru, že napadené zajišťovací příkazy obstojí v první podmínce, tedy odůvodnění existence skutečností, které zakládají přiměřenou pravděpodobnost, že daň bude žalobci v budoucnu v určité výši vyměřena. Neobstojí ovšem ve druhé podmínce, a to odůvodnění přiměřené pravděpodobnosti, že tato daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi.

[6] Soud zrekapituloval, že správce daně pochyboval o dobytnosti dosud nestanovené daně ze tří důvodů: za prvé proto, že částka, o které předpokládal, že bude žalobci doměřena na dani z přidané hodnoty, převýšila hodnotu majetku žalobce; za druhé že takový postup vyžadovaly předpisy EU upravující poskytnutí veřejné podpory; a za třetí, že ekonomická činnost žalobce spočívala v obchodování s pohonnými hmotami, což je „riziková“ komodita. Žalovaný pak označil druhý z uvedených důvodů jako nepřípadný.

[7] Dominantní tedy byl první uvedený důvod, který však krajský soud považuje sám o sobě za nedostatečný pro tak razantní zásah do majetkové sféry daňového subjektu,

k němuž v posuzované věci došlo. Skutečnost, že předpokládaná daňová povinnost žalobce byla vyšší než jeho čisté jmění, totiž automaticky neznamenala, že by tuto daňovou povinnost nebyl schopen splnit. Žalobce si může vypomoct úvěrem, požádat o posečkání úhrady daně nebo o rozložení její úhrady na splátky, není ani vyloučeno, že se mu podaří vygenerovat dostatečný zisk k uhrazení daně ve lhůtě její splatnosti. K uvedené skutečnosti by musely přistoupit další důvody. Soud dodal, že z analýz provedených správcem daně nevyplývá, že by žalobce před vydáním zajišťovacích příkazů čelil jakýmkoliv ekonomickým problémům. Zdrojem těchto problémů se tak měl stát až (předpokládaný) daňový doměrek. Úvaha správce daně, podle níž hrozí nebezpečí, že žalobce již v době splatnosti daně nebude disponovat majetkem, kterým by správce daně mohl uspokojit daňovou pohledávku, je rovněž ničím nepodložená a čistě hypotetická. Postupem správce daně tak nebyla respektována zásada zdrženlivosti a přiměřenosti.

[8] Pokud jde o třetí důvod, finanční orgány pouze obecně uvedly, že pohonné hmoty představují „rizikovou“ komoditu, aniž by se zmínily o tom, že by žalobce například měl v minulosti potíže s plněním svých daňových povinností, či že předmětné transakce byly součástí podvodného řetězce na DPH.

[9] Dále krajský soud provedl srovnání s některými jinými případy, v nichž soudy aprobovaly vydání zajišťovacích příkazů, a s důvody, na kterých bylo jejich vydání založeno. Zjistil přitom, že v ostatních věcech bylo odůvodnění přiměřené pravděpodobnosti, že předpokládaná daňová povinnost bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi, založeno na více důvodech, než jen na tom, že by předpokládaný daňový doměrek převyšoval majetek daňového subjektu. Naopak v obdobném případě, kdy správce daně měl s ohledem na nestandardní výši dosud nestanovené daně (výše daně dosahovala zhruba výše aktiv daňového subjektu) za to, že daňový subjekt nebude po stanovení daně schopen svou daňovou povinnost dobrovolně plnit, Krajský soud v Ostravě taktéž nepovažoval takový důvod za dostatečný pro vydání zajišťovacích příkazů. Krajský soud tak v nyní posuzované věci uzavřel, že rovněž rozhodovací praxe správních soudů svědčí o závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného nemůže obstát.

III. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[10] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil otázku existence důvodů pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně či značných obtíží při budoucím vybrání daně. Upozornil, že výsledek analýzy majetku žalobce provedené správcem daně nelze omezit pouze na konstatování, že předpokládaná daňová povinnost převyšuje majetek žalobce, což jediné je důvodem pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně, jak to učinil žalobce, resp. krajský soud. Z analýzy je totiž patrné, že byla posuzována celková ekonomická a finanční situace žalobce, a to stav a struktura jeho majetku jako celku i jeho

jednotlivých složek. Ze zajišťovacích příkazů je patrné, že správce daně hodnotil jednotlivé možné prostředky pro případnou budoucí úhradu daně, byť jeho závěry se mohou jevit jako poněkud strohé.

[12] Stěžovatel podrobně zrekapituloval zjištění správce daně získané na základě provedené analýzy majetku žalobce. V této souvislosti správce daně a stěžovatel hodnotili možnost uspokojit pohledávku na dani vzhledem ke struktuře majetku žalobce. Žalobce byl vlastníkem v kasační stížnosti specifikovaných nemovitých věcí v k.ú. Smirady a v k.ú. Malá Skalice. Možnost správce daně uspokojit se případným postižením, resp. prodejem nemovitých věcí v k.ú. Smirady je značně omezena či dokonce zcela omezena v důsledku existence zástavního práva ve prospěch Komerční banky, a.s. Případný výtěžek z prodeje nemovitých věcí v k.ú. Malá Skalice by k úhradě v budoucnu stanovené daně zdaleka nedostačoval. Rovněž hodnota movitých věcí ve vlastnictví žalobce – vozidel užívaných k výkonu podnikání – nepostačuje k úhradě předpokládané daně. Movité věci lze navíc poměrně rychle převést na třetí osobu a vyvést tak z dosahu správce daně. Stav zásob a hotovost na pokladně se vzhledem ke koloběhu majetku v účetní jednotce velmi rychle mění a jejich aktuální stav správci daně nebyl ke dni vydání zajišťovacích příkazů znám. Ke stavu a struktuře pohledávek žalobce správce daně zjistil, že žalobce evidoval krátkodobé pohledávky ve výši 30.416.000 Kč, z toho pohledávky z obchodního styku 23.177.000 Kč, avšak nebylo mu známo jejich konkrétní složení, zejména dobytnost a stáří, což významně ovlivňuje případný exekuční výnos z nich. Pohledávky jsou nadto ve výši poskytnutých bankovních úvěrů, tj. min. ve výši 9.335.000 Kč zajištěny ve prospěch ČSOB, a.s. a Komerční banky, a.s. Hodnocena byla i výše peněžních prostředků na účtech žalobce, ale ani ta nepostačovala k úhradě v budoucnu stanovené daně; finanční prostředky lze navíc rychle převést na účet třetí osoby a vyvézt tak z dosahu správce daně.

[13] Stěžovatel shrnul, že jednotlivé posuzované složky majetku, ani majetek jako celek, nedosahovaly výše předpokládané dosud nestanovené daně. Obava o možné nedobytnosti daně nebo jejího vybrání spojeného se značnými obtížemi se tak zakládá na jasné úvaze správce daně a stěžovatele, neboť byl hodnocen jak rozsah majetku žalobce, tak schopnost žalobce tento majetek vlastnit v době vzniku pohledávky na dani.

[14] Nesprávný je též závěr krajského soudu, že by k vydání zajišťovacích příkazů bylo nutné, aby k závěrům o majetkové nedostatečnosti přistoupily další důvody. Z § 167 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že finanční orgány musí přezkoumatelným způsobem v zajišťovacím příkazu zdůvodnit dva okruhy skutečností, a to otázku přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně a otázku budoucí vymahatelnosti daně (viz rozsudek NSS čj. 4 Afs 22/2015 – 104). Krajský soud aproboval závěr správce daně, že v dané věci existovaly důvody zakládající přiměřenou pravděpodobnost, že daň bude žalobci v budoucnu v určité výši stanovena. V daném případě existoval také jasný kumulativní efekt indicií nižší intenzity (vyplývající z provedené analýzy majetku), který založil odůvodněnou obavu ohledně budoucí vymahatelnosti daně. Je tedy dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, které finanční orgány ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu přezkoumávají a v nich zdůvodňují. Podmínky vydání zajišťovacích příkazů tak byly splněny.

[15] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel svou kasační argumentaci nesprávně zakládá na tvrzení, že krajský soud stěžovatelovo rozhodnutí zrušil pro nezákonnost, ačkoli bylo zrušeno pro vady řízení. Žalobce souhlasí s krajským soudem, že zajišťovací příkazy neobstojí v odůvodnění přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude v její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vymáhání spojeno se značnými obtížemi. Je zřejmé, že stěžovatel bez řádného odůvodnění vydáním 19 zajišťovacích příkazů provedl „likvidaci" žalobce, neboť výrazným způsobem zasáhl do jeho majetkové sféry (znemožnil žalobci podnikání, zaměstnávat osoby, které u žalobce pracovaly v trvalém pracovním poměru, nastolil platební neschopnost). Žalobce se dostal do úpadku; má proto za to, že stěžovatel vytvořil zcela nerovné podmínky oproti jiným podnikatelským subjektům. Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Předmětem přezkumu je naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů, kterými správce daně uložil žalobci, aby okamžikem jejich vydání zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2012 až prosinec 2013 složením jistoty na depozitní účet správce daně v celkové výši 89.281.414 Kč.

[19] Podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu stanovuje § 167 odst. 1 daňového řádu, podle kterého: „*Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*" Při přezkumu zákonnosti zajišťovacího příkazu je tedy třeba se zabývat především tím, zda správní orgány řádně zdůvodnily, z čeho dovozují přiměřenou pravděpodobnost, že (i) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena a zároveň že (ii) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů (viz rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, čj. 4 Afs 22/2015 – 104, publ. pod č. 3368/2016 Sb. NSS).

[20] Spornou je v posuzovaném případě otázka, zda finanční orgány dostatečně odůvodnily naplnění druhé z uvedených podmínek pro vydání napadených zajišťovacích příkazů. Stěžovatel argumentuje tím, že správce daně provedl analýzu celkové ekonomické a finanční situace žalobce a hodnotil jednotlivé prostředky pro případnou budoucí úhradu daně. Krajský soud však dle jeho názoru výsledek této analýzy nesprávně omezil pouze na konstatování, že jediným důvodem pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně je skutečnost, že předpokládaná daňová povinnost převyšuje majetek žalobce. Finanční orgány však dospěly k závěru o naplnění druhé podmínky pro vydání zajišťovacích

příkazů na základě hodnocení jak rozsahu majetku žalobce, tak jeho schopnosti tento majetek vlastnit v době vzniku pohledávky na dani.

[21] S uvedeným konstatováním stěžovatele nelze souhlasit, protože krajský soud sice jako hlavní důvod pochyb správce daně o dobytnosti (dosud nestanovené) daně uvedl, že předpokládaná daň převyšuje hodnotu žalobcova majetku, nicméně v rámci posouzení tohoto důvodu se zabýval i tvrzeným nebezpečím, že žalobce nebude tímto majetkem disponovat v době splatnosti předmětné daně. Dospěl však k závěru, že správcem daně uvedené důvody neopodstatňovaly vydání zajišťovacích příkazů, resp. naplnění druhé podmínky stanovené v § 167 odst. 1 daňového řádu. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, jak rozvádí níže.

[22] Nejvyšší správní soud se již ve své rozhodovací praxi podmínkou odůvodněné obavy o ohroženou dobytnost dosud nestanovené či nesplatné daně několikrát zabýval. V rozsudku ze dne 16. 4. 2014, čj. 1 As 27/2014 – 31, publ. pod č. 3049/2014 Sb. NSS, konstatoval, že „*naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohabodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu* [...].“ V tomto případě opodstatňovaly existenci odůvodněné obavy o ohroženou dobytnost předpokládané daně finanční nestabilita daňového subjektu zjištěná na základě analýzy majetku a předchozí porušování daňových povinností.

[23] V rozsudku ze dne 8. 9. 2010, čj. 9 Afs 57/2010 – 139, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[d]*le názoru* [žalovaného správního orgánu] *tak bylo nutno u žalobce zajistit prostředky na v budoucnu splatnou či stanovenou daň z toho důvodu, že v současnosti tyto prostředky nemá. Takové úvahy Nejvyšší správní soud považuje za logicky i právně nepřípustné. V souladu s principy logického usuzování by naopak dle názoru zdejšího soudu byl takový závěr, podle kterého by bylo třeba daň zajistit proto, že žalobce v době vydání rozhodnutí celního úřadu a stěžovatele nezbytnými prostředky (či jejich podstatnou částí) disponoval, avšak v budoucnu je již mít nebude* [...]. *Právě tyto obavy jsou správní orgány v rozhodnutí o zajištění daně povinny odůvodnit*.“ Dále soud v rozsudku poznamenal, že „[ř]*ádně odůvodněným tvrzením by bylo např. konstatování hrozícího konkursu daňového subjektu či probíhající (příp. s přihlédnutím k hospodářským výsledkům důvodně předpokládaný) prodej majetku daňového subjektu, prováděný za účelem získání aktiv nezbytných pro další podnikatelskou činnost apod.*“.

[24] Z uvedeného je zřejmé, že rozhodující není pouze okamžitý stav prostředků daňového subjektu, ale je třeba posuzovat celkovou ekonomickou situaci a její vývoj, který může ohrozit vybrání v budoucnu stanovené daně, ale může vést naopak i k získání prostředků k úhradě v budoucnu splatné daně. Ke zhodnocení těchto skutečností je přirozeně nutné zabývat se nejen aktuálním stavem majetku daňového subjektu, ale i ekonomickými vyhlídkami, trendem. To sice v posuzovaném případě správce daně do určité míry učinil, nicméně je třeba souhlasit s krajským soudem, že jeho úvahy jsou spíše hypotetické a ničím nepodložené. Finanční orgány zdůvodnily obavy o budoucí neschopnost žalobce uspokojit předmětnou daňovou pohledávku tím, že vzhledem k výši předpokládané daně, která by byla pro žalobce likvidační, se dá očekávat, že bude činit kroky k utlumení své podnikatelské činnosti a k převedení majetku na jinou osobu. Správcem daně i stěžovatelem zastávaný postoj by nadto ve svém důsledku musel vést k závěru, že daňové subjekty budou nuceny provádět jen takové obchodní transakce, na jejichž daňové pokrytí mají kdykoliv podle uvážení správce daně disponibilní finanční prostředky. Nebudou tak moci využít některé obchodní příležitosti pro rozšíření svého podnikání či uskutečnění určité transakce v takovém objemu, který by ve svém důsledku mohl vést k rozmnožení aktiv dané společnosti

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti konkretizoval, že nemovité věci ve vlastnictví žalobce jsou z většiny zatíženy zástavním právem, výnosnost jeho pohledávek je nejistá a nelze počítat ani s hodnotou movitého majetku a peněžních prostředků, které jsou snadno v krátké době zcizitelné. Tato zcela obecná konstatování však nelze považovat za dostatečná. Finanční orgány neuvedly nic konkrétního, co by například napovídalo snaze žalobce účelově se zbavovat svého majetku (pouhé konstatování, že se to dá v dané situaci očekávat, neobstojí). Nezmínily ani žádné další relevantní důvody, které by nasvědčovaly budoucí nedobytnosti daně, jako např. dřívější neplnění daňových povinností či podezření na zapojení žalobce do podvodného řetězce na DPH. Pouze obecně uvedly, že pohonné hmoty představují rizikovou komoditu, aniž by tento závěr jakkoliv vztáhly k ekonomické činnosti žalobce.

[26] Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by byl v posuzovaném případě dán jasný kumulativní efekt indicií nižší intenzity, jež zakládá odůvodněnou obavu ohledně budoucí vymahatelnosti daně. V podstatě jedinou relevantní indicií totiž byla skutečnost, že hodnota předmětné daně převyšuje hodnotu žalobcova majetku. Krajský soud však správně a v souladu s výše citovanou judikaturou dovodil, že tato skutečnost není sama o sobě dostatečná k tak citelnému zásahu do majetkové sféry daňového subjektu, jak tomu bylo v případě žalobce. K učinění závěru o odůvodněné obavě by tak musely přistoupit ještě další důvody. Nelze totiž automaticky dovodit, že žalobce nebude potřebnými prostředky disponovat ani v budoucnu – v době vymahatelnosti předpokládané daně. Jak uvedl krajský soud, žalobce si může vypomoci úvěrem, žádostí o posečkání úhrady daně či rozložení její úhrady na splátky, případně může vygenerovat vyšší zisk, který mu umožní daň v době její splatnosti uhradit.

[27] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že finanční orgány neuvedly dostatek důvodů, ze kterých by bylo možno dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že předpokládaná daňová povinnost bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Druhá podmínka pro vydání zajišťovacích příkazů

stanovená v § 167 odst. 1 daňového řádu tak v posuzovaném případě nebyla splněna. Soud proto namítanou nezákonnost napadeného rozsudku neshledal.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení Náklady řízení představuje odměna advokáta za zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. za vyjádření ke kasační stížnosti, podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3.400 Kč, zvýšených o částku 714 Kč připadající na DPH ve výši 21 %. Žalobci proto náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 4.114 Kč, které je mu povinen v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. uhradit neúspěšný účastník, tedy stěžovatel, a to k rukám žalobcova zástupce ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu